

Iš "Bhakti Rasāmīta Sindhu", 2.4.270

*yathā dāna-keli-kaumudyām (4) –
gabhīro 'py aśrānta duradhigama-pāro 'pi nitarām
ahāryā maryādā dadhad api harer āspadam apī
satā stoma prema y udayati samagre sthagayitu
vikāra na sphāra jala-nidhir ivendau prabhavati ||270||*

Vertimas: Bhaktas yra tarsi vandenynas. Kaip Višnu gyvena pieno vandenyne, taip Viešpats gyvena bhakto širdyje. Kaip vandenynas yra gilus ir neaprepiamas, taip bhakto širdis yra mįslinga, neatskleidžianti savo savybių. Kaip vandenynas niekada nenuilsta, taip ir bhaktas nuolatos tarnauja. Sunku persikelti per vandenyną, bet vis tik jis turi pastovų krantą. Bhakto savybes taip pat sunku išvardinti, bet atrodo, kad jis šias savybes riboja. Bet kai bhaktas išsiugdo visišką premą, jis nebegali sustabdyti iš šios premos kylančių pokyčių širdyje, taip pat kaip vandenynas negali sustabdyti potvynio, kai virš vandenyno pakyla mėnulis.

Jīva Gosvāmīo komentaras: Šis posmas yra abibendrinimas. Daugybė bhaktų (satā stomam) turi natūralų mįslingumą (gabhīratva), kuris tampa priežastimi, kodėl jie slepia savo premą. „Turi ribas“ (maryādām) reiškia, kad bhaktas rodo savo gerų savybių ribas, kad išvengtų pasipūtimo. „Sunku iki galo suprasti“ (duradhigama-pāra) reiškia, kad bhaktas iš tikrųjų turi nesuskaičiuojamas gerąsias savybes. Jos yra ir priežastis, kodėl atrodo, kad jos turi ribas. Kai kas nors mato gerą savybę pas bhaktą, bhaktas laiko ją reta išimtimi, o ne savo prigimtimi, nes nori ją paslėpti nuo viešumo. Nors bhaktas yra Viešpaties buveinė, bhaktas stengiasi šį faktą paslėpti. Bhaktas nebando išoriniais požymiais parodyti, kad pasiekė savo prigimtį ir kad mato Viešpatį tiesiogiai. Kalbant apie vandenyną, nors jis visuomet yra Viešpaties buveinė, pamatęs mėnulį jis patiria pokyčius (potvynius), nes mėnulio spinduliai (mėnulio palikuonys) užlieję vandenyną padaro jį tinkama vieta Viešpaties miego žaidimams.